

[Arbejdsministeren]

orlovsordningerne i smør; der er faktisk mange flere end forventet, der tager orlov, og jeg vil godt sige, at jeg glæder mig, hver gang jeg får nogle nye tal.

Der er behov for nogle af de ledige på grund af orlovsordningernes succes, men også på grund af det almindelige opsving, og det er faktisk af begge grunde, at arbejdsformidlingen og Arbejdsmarkedsstyrelsen er gearret til at få etableret den dialog med virksomhederne, som skal fortælle os, hvad det er for en type medarbejder, de gerne vil have, mens nogle fra deres faste stab er på orlov.

Fru Charlotte Antonsens spørgsmål undrer mig en lille smule, for mig bekendt er Venstre også optaget af, at kommunerne har deres selvvaltningsret, og af, at det kommunale selvstyre fungerer så broget og mangfoldigt som muligt, og det er altså en kommunalpolitisk beslutning, om forældreorloven skal suppleres med en supplementsydelse. Her har kommunerne altså underbudgetteret, og det er der sådan set ikke nogen grund til at kritisere dem for, for ingen kunne vide, at så mange gik på forældreorlov. Det er de kommunale forvaltninger og kommunale råd, der skal tage stilling til supplementsydelsen, så det er både deres økonomiske og deres politiske ansvar, hvorvidt de vil fjerne supplementsydelsen, hvad jeg ikke umiddelbart synes er en god idé; men det vil jeg så i øvrigt ikke blande mig i.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg undrer mig lidt over ministerens seneste svar, for selvfølgelig skal det være kommunerne selv, der bestemmer, hvilke tilskud de giver, men når kommunerne griber til at fjerne det kommunale tilskud, hænger det jo sammen med, at regeringen, da den lavede orlovsordningerne, opgav nogle helt forfejlede tal for, hvor mange man forventede der ville benytte disse orlovsmuligheder. Jeg mener ikke, at jeg fik svar på mit spørgsmål: Ville det ikke være bedre for lønmodtagerne at vide, at man kun fik orlov, hvis en anden blev ansat i stedet – frem for det, man ser nu, nemlig at man planlægger for så at finde ud af, at det, man har planlagt efter, ikke holder, fordi kommunerne bliver sat i en knibe og derfor er nødt til at gribe til nødret og fjerne beløbet med dags varsel?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er rigtigt nok, at vi undervurderede, hvor mange der gik på orlov. Vi troede, at det var 20.000 på et år, og det viser sig, at det er mere end 20.000 i de første 7 uger. Det glæder vi os altså over, og jeg kan ikke forstå, at Venstre og De Konservative ikke gør det. Det kan man måske godt i en stille stund undre sig over, for jeg mener, at ikke mindst Venstre i mange år har sagt, at det er godt for børn, at de er sammen med deres forældre. Nu har regeringen altså givet mere end 20.000 forældre mulighed for at være sammen med deres børn, så jeg har meget svært ved at forstå, at det nu næsten hver onsdag skal gøres til et stort problem.

Vi siger nej til genbesættelseskravet. Hvis en familie gerne vil prioritere samværet med børnene, synes vi faktisk, at det er lidt urimeligt, at dens mulighed for at få realiseret den drøm skal afhænge af, om den pågældende virksomhed ansætter en vikar. Hvis det nu er en virksomhed, som i en periode har en mindre ordretilgang, end man måtte formode i den daglige drift, vil virksomheden da ikke have nogen interesse i at ansætte en vikar, og det betyder så, at en medarbejder bliver afskåret fra at være sammen med sine børn.

Jeg synes i virkeligheden, at Venstre tænker meget firkantet i disse spørgsmål, og jeg er fundamentalt uenig i deres fremstilling af problemerne. Jeg vil foreslå fru Charlotte Antonsen og fru Bodil Thrane at indtage samme attitude som deres kollega hr. Peter Brixtofte, som lige præcis i den sag – og alene i den sag – har et ganske fornuftigt synspunkt.

Bodil Thrane (V):

Jeg vil meget gerne sige, at der ikke er nogen uoverensstemmelse mellem hr. Peter Brixtoftes holdning til familiepolitikken og den, vi giver udtryk for fra disse stole. Vi er meget optaget af, at familierne trives og at vi kan få tingene til at fungere bredest muligt, men vi er også meget optaget af, at der er logik i samfundet, og at hjulene kan køre på de bedst mulige betingelser, så man tager hensyn til de virksomheder – uanset om de er offentlige eller private – der skal levere varen til vores velfærdssamfund. Det prioriterer vi meget højt, for vi mener, at det er forudsætningen for, at vi kan få råd til at have den velstand, som vi alle sammen er eni-